

Thoáng hương xưa

Tiểu Thu

Bữa nay Bác Sĩ Thanh ra ngoài ăn trưa, nhưng lại về phòng mạch sớm mười lăm phút. Thấy trời nắng thật đẹp mà chưa hết giờ nghỉ, Kim xin phép ra ngoài dạo một vòng cho thoải mái. Kim làm thơ ký cho bác sĩ Thanh lắm rằm mà đã bốn năm. Sáng bắt đầu mười giờ, chiều sáu giờ đóng cửa. Một tuần năm ngày.

Bên trái văn phòng là con hẻm khá rộng dẫn ra tới đường Jean-Talon. Hai bên hẻm là vườn sau của những ngôi nhà hướng mặt ra đường Fabre và Marquette. Trên hai con đường này có vài gia đình Việt-Nam trú ngụ. Nhưng người Ý chiếm đa số, nên những mảnh vườn nho nhỏ được chăm sóc rất kỹ, trồng đầy bông và rau, nhiều nhất là cà chua.

Kim vừa thả bộ vừa đưa mắt ngắm hai bên. Ngang qua nhà ông bà Trudeau, Kim dừng bước nhìn qua hàng rào. Căn nhà đóng cửa im ỉm. Màn cửa sổ cũng kéo lại kín mít. Kim thấy bồi hồi trong dạ. Hai ông bà đều đã qua đời cách đây ba tháng. Ông mất trước bà đúng hai tuần lễ. Ông chồng cả đời không rời tới một liều thuốc, ngược lại bà vợ hút cả gói mỗi ngày. Hậu quả ông chồng chết vì ung thư phổi!!

Chôn cất chồng xong, bà Trudeau nhất định không ăn cũng không uống để từ từ về bên kia thế giới, như một ngọn đèn lụn dần vì hết dầu...Mà thiệt kỳ, lúc còn tại thế, hai ông bà cãi nhau suốt ngày. Bà cho bà giỏi, ông cho ông hay. Không ai nhường ai suốt hơn sáu chục năm trời chung sống! Kim tưởng khi một trong hai người mất đi, kẻ còn lại sẽ cảm thấy thoải mái lắm lắm. Bà Marie (em họ bà Trudeau) đã cười khi thấy Kim tỏ ra thắc mắc:

- Có gì lạ đâu. Jacques chết đi, không còn ai để cãi, Marguerite cảm thấy buồn chán nên quyết định theo Jacques về bên kia thế giới...cãi tiếp cho vui!

Trong vườn, hoa và cỏ dại mọc lẫn lộn trông thật tiêu điều! Những gốc hồng đã bị bứng đi hết. Những năm trước, giờ này ông Trudeau đang lui cui tưới, tỉa hoặc nhổ cỏ dại. Thấy Kim đi qua thế nào ông cũng kêu lại, đưa qua hàng rào, khi vài đóa hồng, lúc bó cúc vàng, cúc tím...Bóng bà Trudeau chỉ thấp thoáng sau bức màn the. Bà ít khi ra vườn vì bị mẫn cảm với cây cỏ. Cuộc đời như một giấc chiêm bao. Thấy đó mắt đó. Tranh đua, ghen ghét cho lắm rồi cũng hư vô...Mới hôm qua đây chứ đâu, nghe tin một nhân vật khá tai mắt ở Montréal vừa qua đời, Bác sĩ Thanh gọi một người bạn để báo tin buồn, không ngờ đầu dây bên kia có tiếng reo:- Thế thì phải mừng đi chứ!

Lúc Kim hỏi tại sao nhiều người không thích ông ấy, thì Bác sĩ Thanh cười trả lời tại lúc nào ông ta cũng chỉ thích nhìn lên trời để đếm sao! Kim nghiêm nét mặt:

- Theo em, tại thiên hạ ghen tị với ông, chứ những người chỉ thích nhìn lên trời là những người có tâm hồn hướng thượng. Bác sĩ không thấy vậy sao? Hai thầy trò đồng cười xòa...

Đứng tần ngần một lúc Kim lại tiếp tục đi. Nhiều người đang xới đất, bón phân, thấy Kim họ giơ tay chào. Dân khu này phần lớn là bệnh nhân của Bác sĩ Thanh. Tới góc L.O. David, Kim quẹo qua đường Fabre trở về văn phòng.

Vừa ngồi xuống ghế đã có một anh da đen vào đưa thẻ y tế. Đây là người da đen duy nhất làm ở Caisse Populaire ngoài đường Papineau. Kim hỏi:

- Ủa bữa nay bệnh, không đi làm sao Valentin?

Anh chàng trả lời giọng buồn thiu:

- Mất việc cả tuần nay rồi còn đâu!

- Kim ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Valentin nhún vai:

- Họ nói mấy con nhỏ làm chung chê tôi lười biếng. Vậy mà từ năm rưỡi nay tôi chỉ nhận được những lời khen từ ban giám đốc không hà. Thiệt có Trời mới hiểu nổi!

Anh ta gõ gõ ngón tay lên trán:

- Suy nghĩ hoài nên nhức đầu, phải đi khám Bác sĩ... Nhưng tôi biết bà Kim à. Ai cũng khinh thường dân da đen...

Kim vội ngắt lời:

- Ý, đừng quơ đũa cả nắm chớ. Mà thôi, cứ nghĩ dù sao ở đây mình cũng còn sướng hơn đồng bào nơi quê nhà gấp trăm lần, là anh bớt buồn. Chúc anh may mắn hơn trong tương lai.

Valentin chào Kim rồi bước ra phòng đợi.

Vừa làm xong hồ sơ thì một ông già người Á Đông bước vô. Kim đơn đã chào:

- Thưa bác Phan. Lâu lắm mới gặp lại bác. Bác gái vẫn mạnh hả bác?

Ông Phan gỡ cặp kính lão xuống:- Lâu lắm không gặp cô vì tui về bên Việt Nam hết mấy tháng. Cái rồi bà tui bả mắt luôn ở bên.

Kim sửng sốt:

- Thiệt hả bác? Bác gái bệnh nặng lắm sao?

Ông Phan trả lời giọng đầy ắp bực dọc:

- Phải bả bị đau nặng rồi mắt tui cũng đờ tức. Đàng này, dĩa bên đó cả tháng trời, ngày nào bả cũng đòi ăn mắm. Hết mắm chưng tới mắm kho, mắm thái, rồi bún mắm... thôi thì hồng thiếu thứ nào! Tui cản, thì bả nói lâu lâu mới đĩa sứa, ăn cho đã thèm. Mà cô biết xứ bả ở Châu Đốc mới chết cửa tứ chớ! Ăn riết mặn quá mới bị đứt mạch máu. Chờ lên bệnh viện trên Sài Gòn cũng trượt quớt luôn! Lo

cho bả yên mồ yên mả rồi tui mới qua được mấy bữa nay. Thiệt rầu quá cô Kim à!

Kim an ủi :

- Bác đừng trách bác gái tội nghiệp. Dân Nam kỳ ai không thích ăn mắm hả bác? Cháu chỉ nghe bác kể sơ mấy thứ thôi mà đã chảy nước miếng luôn...Theo cháu nghĩ, lúc đã tới số, không chết vì bệnh này cũng phải chết vì bệnh khác. Có người đứng trên lề đường đàng hoàng vẫn bị xe lạt tay lái, hoặc tài xế say rượu leo lên cán chết tươi...Bác buồn cho lắm rồi sanh bệnh...

Giọng ông già sưng nước mắt:

- Tui cũng biết vậy, nhưng tuổi già có người bạn đời bên cạnh đỡ quạnh hiu cô à. Xứ này, ban ngày con cái đi làm hay đi học hết trơn. Mùa đông sợ lạnh, sợ tuyết không dám ra ngoài. Tối ngày lúc thúc trong nhà tù túng hết sức! Hồi trước còn có bả để nói chuyện nọ chuyện kia. Bây giờ cu ky một mình

...Ông Phan lắc lắc cái đầu bạc trắng, không nói tiếp được, khiến Kim cảm thấy bồi hồi vô tả! Nàng biết đàn bà sống cảnh góa bụa dễ hơn đàn ông. Các bà có thể tìm thú vui trong chuyện bếp núc, trong việc giữ cháu cho con cái đi làm. Các bà có thể gọi nhau để tâm sự hàng giờ qua điện thoại. Ngoài ra đi "shop" cũng là một nguồn vui bất tận của các bà!

Đang nói chuyện thì một anh tây trắng lừng lừng đi vào. Kim kín đáo nhìn mặt với ông Phan. Ông cụ chắc cũng khiếp đảm khi nhìn thấy một nhân vật người không ra người, ngợm không ra ngợm, mùi hôi từ người hắt xông ra...điếc mũi luôn, nên lật đật lui ra phòng đợi.

Jacques Gagné mới ngoài ba mươi mà già sạm như đã sáu mươi. Hấn cao lêu nghêu, đầu tóc rũ rượi như cả đời chưa bao giờ biết trên cõi đời này có một thứ mang tên là cái lược! Quần áo xốc xếch, cặp mắt lúc nào cũng lơ đờ vì thuốc. Kim hỏi:

- Bữa nay anh muốn gì?

Jacques cất giọng lè nhè:

- Muốn thuốc ngủ. Hai bữa rồi tôi thức trắng đêm.

Kim hỏi tiếp (dĩ nhiên vì tò mò):

- Ban ngày anh làm gì mà đêm không ngủ được?

Jacques khoát tay:

- Chẳng làm gì hết. tôi coi T.V.

Kim nhắc:

- Và uống bia.

Hắn cố nheo cặp mắt lờ mờ nhìn Kim phân trần:

- Đâu có bao nhiêu. Mỗi ngày có một két mười hai chai thôi mà.

Kim lắc đầu chán nản. Nàng đi làm cực nhọc, đóng thuế cho ông nhà nước để ông nuôi cái đám người vô tích sự như tên Jacques này đây. Họ chẳng đi làm, ở không mãi cũng buồn, đành dùng rượu, bia, thuốc để giải sầu! Riết rồi giống như những xác chết biết đi. Kim muốn tát vô cái mặt phỉ ra vì rượu và thuốc của hắn vài cái cho đã tức, khi nhớ tới những người dân tội nghiệp trên cái xứ sở còm cõi vì chiến tranh của mình. Họ làm quần quật như trâu bò suốt ngày mà vẫn không đủ ăn. Xứ đã nghèo Trời còn hành tội, gọi xuống đủ thứ tai ương. Hết bão lụt nát tan nhà cửa, tới chuột bọ phá hại mùa màng... Kim lắc lắc cái đầu, cố xua đuổi những tư tưởng hắc ám lẫn giận dữ, đưa tay cầm cái thẻ từ bàn tay dơ bẩn, run lẩy bẩy của Jacques. Sau đó mời hắn ra ngoài cho khuất mắt... Rồi mở ngăn kéo lấy hộp dầu cù là con cọp xúc lên mũi chút xíu...

... Kim đang lúi húi xếp hồ sơ vô tủ thì chuông điện thoại reo. Nhận ra giọng chị Mai, Kim hỏi có gì lạ không? Chị Mai phụ trách ban xã hội trong Cộng đồng. Thỉnh thoảng chị phone xin sửa (do mấy viện bào chế biểu Bác sĩ Thanh làm quảng cáo) cho các bà mẹ có lợi tức

thấp. Lần này chị rủ Kim đi thăm một thiếu phụ Việt-Nam đang tạm trú trong cơ quan bảo vệ phụ nữ bị hành hung. Chị Mai kể Kim nghe hoàn cảnh đáng thương của mẹ con cô Nga. Cô vượt biên một mình qua Bidong. Gặp cậu Thuận trên đảo. Hai bên cùng bơ vơ nên phải nương tựa lẫn nhau. Sau khi thành hôn, liền làm giấy tờ xin định cư tại Canada. Họ được Québec nhận và về sống tại thành phố Montréal. Cả hai đều mới ngoài hai mươi, sinh lực dồi dào nên “cày” rất hăng. Thuận còn bà mẹ và hai cô em gái ở Việt Nam. Qua Canada được hai năm thì Nga cho ra đời một bé gái thiệt kháu khỉnh. Tính nết hiền dịu, không thích đua đòi, nên tiền bạc Thuận muốn gửi về giúp gia đình bao nhiêu Nga không hề thắc mắc. Thuận muốn bảo lãnh gia đình qua, Nga cũng không phản đối... Sóng gió nổi lên ít lâu sau khi mẹ và hai cô em chồng sang đoàn tụ. Bà mẹ thuộc môn phái “Thích-Đủ-Thứ”, nên không cần biết con mình là công nhân, làm lè lười mới “bao” nổi trọn gia đình (thằng con mới mở miệng đề nghị kiếm việc làm cho hai cô em đã gặp ngay sự phản đối kịch liệt của bà mẹ thân mến! Bà nói tụi nó mới qua, chưa được “hưởng” cái gì hết đã “bị” lôi cổ đi làm!!!). Bà chê xe hơi gì đã cũ mèm lại chật cứng, T.V. vừa nhỏ màu lại không đẹp! Sao không mua nhà mà ở “áp” chỉ cho chật chội quá trời quá đất? Thằng con á khẩu luôn, vì giải thích cách nào bà cũng không tin. Những đòi hỏi “chính đáng” không được thỏa mãn, bà đâm hận con dâu, cho rằng cô này “thủ” hết tiền của con bà! Bà tung chiến dịch nói xấu, gièm pha đủ điều khiến con trai và con dâu đi đến chỗ cãi vã và cuối cùng đánh nhau! Một lần, hai lần... Sau cùng, bên vợ, bên mẹ, anh chồng chịu hết nổi đâm ra quần trí, đánh vợ một trận như tử, thừa sống thiếu chết. Lần này sợ quá cô vợ phải kêu cảnh sát. Đến nơi, thấy anh chồng có vẻ không được bình thường, họ chở ngay vào bệnh viện tâm thần và đem Nga với đứa con đến tạm trú nơi cơ

quan bảo vệ phụ nữ bị hành hung. Gia đình tan nát!!!... Ác nữa là cô đang mang bầu ba tháng.

Từ khi làm ở đây, Kim đã nghe biết bao chuyện đổ vỡ tương tự. Còn những lời than thở trách móc thì vô số.

Đại loại như:

-Phải dè dặt khổ vậy tui đâu thềm qua.

(Kim bật cười chua chát khi nhớ tới thằng cháu của chị bạn thân. Chỉ một tuần sau khi bên đảo mới qua, cu cậu kêu lên một cách kinh ngạc:

-Cháu tưởng bên này cô sướng như tiên!

Chị bạn từ tốn trả lời:

-Cô sướng như tiên đó chứ. Nhưng mà tiên mắc đọa cháu ạ!).

Nhiều trường hợp ngang chướng hơn:- Bảo lãnh tôi qua thì phải nuôi chớ sao. Tội gì đi làm cho cực! Các bậc cha mẹ thì than thở con cái bên này không có hiếu như lúc ở Việt Nam. Kim tự hỏi không biết sau tám tiếng làm việc cật lực mỗi ngày, chiều về còn cơm nước, con cái. Cuối tuần chợ búa, giặt giũ... trăm thứ hằm bà lằng, các con cụ đào đâu ra thời giờ để đưa các cụ đi đây đi đó? Chao ơi là khó!!!... Kim có một cặp bạn dờ khóc dờ cười vì ông già. Cả hai dành dụm được số tiền kha khá, tậu một căn nhà khang trang bên Laval, có vườn rộng trồng cây cối mát mẻ. Đón ông già qua nhằm mùa đông nên mọi sự êm xuôi. Xuân qua, hè tới, hoa cỏ cây cối tốt tươi. Ông cụ hàng ngày lo chăm sóc khu vườn, vì con và dâu còn lo cày tối tăm mặt mũi để trả tiền bill hàng tháng. Kể ra ông là người rất thức thời, thương con cái. Không hề đòi hỏi gì ngoài hai bữa cơm. Mọi người đều vui vẻ, hài lòng... Cho tới một hôm, vừa cơm tối xong bỗng có tiếng bấm chuông. Ông con ra mở cửa, đặng ngay một đấng “bạn dân”. Cậu ngạc nhiên hỏi có chuyện chi? Thầy cảnh sát đáp không có gì nghiêm trọng lắm. Chỉ là có người hàng xóm phôn lên sở cảnh sát thưa

ông bố cậu, giữa thanh thiên bạch nhật đã vén quần “tươi cây” ngoài vườn! Bữa nay thầy tới để cảnh cáo, nếu tái phạm sẽ bị lôi ra ba tòa quan lớn và sẽ bị phạt về tội “khoe cửa”! Lúc nghe cậu con trai báo cáo lại những lời đe dọa của thầy đội, ông già bèn nổi nóng phán rằng:- Cả đời tao ở cái xứ Việt-Nam, ngay dưới chế độ gông cùm của Cộng sản, chưa ai cấm tao đái trong vườn nhà tao. Qua đây, nghe nói là xứ tự do, vậy mà trong vườn của mình, mình cũng không được phép đái!. Vậy tự do ở cái chỗ nào bây nói tao nghe coi?

Sau đó ông già nhứt định khăn gói quâ mướp về lại xứ Việt-Nam thân yêu. Con cái năn nỉ cách nào cũng không được, đành để cụ về quê hưởng cái thú “tươi cây” ngoài vườn cho thoải mái! Thiệt tình cái ông già Ba Tri!..

Kim vội chào chị Mai rồi cúp phôn vì có một cô đầm non bước vào. Nàng thấy ngay cô nhỏ không được bình thường. Phía trên chiếc quần thun đen bó sát người là chiếc áo không tay, ngắn cũn cỡn, để hở rún có xỏ một chiếc vòng nhỏ xíu bằng bạc. Cánh tay xăm hình trái tim đỏ chót với mũi tên xuyên qua. Tóc đỏ màu cà rốt, môi đánh son tím thắm và cặp mắt tô đen lơ lơ như thiếu ngủ. Đang vắng khách nên cô nhỏ vào ngay. Kim đang suy nghĩ coi cuối tuần này sẽ làm món gì cho cả nhà ăn, thì nghe có tiếng còi cộ từ trong phòng khám bệnh vọng ra. Kim đã đoán trước sẽ có vấn đề nên không làm hồ sơ ngay. Nhờ làm lâu ngày nên bệnh nào thiệt, bệnh nào giả Kim phân biệt dễ dàng. Nếu nghi, không làm hồ sơ vì trước sau gì Bác sĩ Thanh cũng sẽ xé bỏ và mời con bệnh... giả đi kiểm thầy lang khác cho tiện việc sổ sách! Một tiếng rầm vang lên làm Kim giật nảy mình, vội đứng lên chạy ra ngoài coi có chuyện gì. Cô đầm non đang hùng hổ đi ra, gặp Kim thì sửa liền:

- Tại sao tui cần thuốc mà ông hồng cho??? Thiệt là vô lý!

Kim chưa kịp mở miệng thì cô ta đã ùng ùng mở cửa đi ra rồi đóng lại rầm rầm thiếu điều muốn sập nhà! Kim le lưỡi, tay chận ngực cho bớt xúc động. Bác sĩ Thanh bước ra thấy bộ mặt ngơ ngác và ánh mắt dò hỏi của Kim thì lắc đầu, chép miệng:

- Con nhỏ muốn thuốc an thần lẫn thuốc ngủ. Vì thằng bồ đi cướp nhà băng bị tù nên thần kinh căng thẳng, cô ta không ngủ được. Tôi từ chối nên có màn Tarzan nổi giận. Ông chỉ cánh cửa phòng ăn bị thủng một lỗ rồi nói tiếp:- Tội nghiệp cánh cửa vô tội bị đòn oan. Thì ra lúc đi ngang, cô nhỏ trút nỗi bức tức bằng cú đâm lên cánh cửa. Kim lắc đầu chào thua!

Đứng xếp hồ sơ vô tử, lưng quay ra phía cửa. Cửa xích mở, Kim chưa kịp quay lại, một mùi hương đã thoang thoang đưa đến. Mùi hương sao mà thân quen. Trong khoảnh khắc nó gọi cho Kim biết bao kỷ niệm êm đềm của thời con gái. Lệ Hồng ngày xưa ngày xưa thích mùi Tabu. Chỉ Tabu, không thay đổi thứ nào khác, nên vô tình nó tạo cho Lệ Hồng một nét đặc biệt giữa đám nữ sinh thuở đó. Lệ Hồng với làn tóc mây, cặp mắt nâu và nụ cười có chiếc răng khểnh, cộng thêm tài làm thơ thần sầu... Ngày đó hai đứa thân nhau như hình với bóng. Cuối tuần cùng đạp xe thong dong trên những con đường rợp bóng mát của Phương Nghĩa hay Phương Hòa. Đôi khi ghé nhà bác Điền mua mía Thanh Diệu, rồi ra ngồi trên chiếc cầu ván bắt ngang con rạch nhỏ sau nhà bác, đong đưa đôi chân trần xuống dòng nước mát rượi, vừa ăn mía vừa cười giòn như pháo rang. Những trưa hè hai đứa ngồi trên chiếc võng sau hè nhà Lệ Hồng ăn mít non chấm muối ớt, vừa xuyết xoa vì cay, vừa cười rúc rích khi đọc những bức thơ tỏ tình, tuy lời lẽ còn non nớt nhưng không kém "hương vị" nồng nàn, tha thiết!... Đôi khi hai đứa nằm quay ra hai đầu võng, mắt nhìn lên những mảng trời xanh lốm đốm qua tàn lá, thả hồn lơ lửng, mơ hồ

nghe tiếng ve sầu rí rả... Tuổi hoa mộng giờ đã xa tít mù khơi. Nhưng đôi khi, chỉ một mùi hương quen thuộc thoảng qua, một chút âm điệu của một bài hát cũ, hoặc một tiếng chim líu lo đâu đó, cũng kéo về cơ man nào là kỷ niệm...Bây giờ Kim nơi này và Lệ Hồng còn kẹt lại...Những kỷ niệm thân thương khiến Kim thần thờ cho đến giờ tan sở. Mỗi sáng Tín đưa vợ đến sở rồi mới đi làm. Chiều Kim chờ chồng tới đón. Ngồi trên xe không thấy vợ lảng lú như thường lệ, Tín ngạc nhiên:

- Bữa nay có chuyện bực mình hay sao mà cương có vẻ trầm tư dữ vậy?

Kim nhìn sang chồng cười gượng:

-Kỳ ghê anh à. Lúc chiều vừa thoang thấy một mùi nước hoa cũ, trí óc em đã bay đâu mất tiêu. Đúng là "hương gây mùi nhớ"...

Tín trợn mắt:

- Ấy ấy, không phải mùi nước hoa cạo râu nào đó chứ bà xã?

Kim nguýt chồng:

- Nghèo mà ham! Đó là mùi Tabu của Lệ Hồng ngày xưa. Nó gọi em nhớ thuở còn đi học. Nói xong Kim thờ dài...

Tín tặc lưỡi:

- Chà, vợ tui lại nổi máu mơ mộng rồi! Mơ gì thì mơ nhớ đừng quên là giờ này cái bao tử của anh đang kêu réo thảm thiết lắm nghen cưng...

Kim hứ một tiếng:

- Thiệt phàm phụ tục tử hết chỗ nói. Sợ anh luôn!!

Tín cười xòa, cho xe queo vô sân...

TIỂU-THU

3/2008 - Nguồn: vantuyen.net